

Svajonų
ROMANAI

TIK NIEKAM
2
NESAKYK

Karen Booth

*Kalinta su
milijardieriumi*

Knygute.lt

Karen Booth

**ĮKALINTA
SU
MILIJARDIERIUMI**

Dviejų knygų serija
„Tik niekam nesakyk“
Antra knyga

Versta iš Karen Booth,
Snowed in with a Billionaire, 2017
© Karen Booth, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0724-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Džoja Makinli nemėgo meluoti, ypač tokiems mieliems žmonėms kaip Natali, su kuria dirbo kepykloje. Tačiau ji neturėjo pasirinkimo.

- Štai čia. Dešinėje. Nevažiuok į kiemą, neverta. Sunku bus išvairuoti. Už to posūkio visi skraido kaip be galvos.

Sniegas dribte dribo. Per naujienas pranešė, kad artinasi velniška sniego audra.

- Gražus namas, - tarstelėjo Natali, pažvelgusi pro langą į rąstinį namą, pro kurį Džoja kasdien pravažiuodavo kildama į kalną. Iš po dryžuotos megztos Natali kepurės su milžinišku bumbulu viršugalvyje kyšojo šviesios garbanos. - Uždirbi kepykloje tiek, kad gali sau leisti čia gyventi viena pati?

Jei Natali žinotų, kur Džoja išties apsistojusi, jai akys ant kaktos iššoktų. Šitas namelis ne toks dailus, kad tikėtų į pašiūres šalia to namo, kuriame ji dabar gyvena.

- Ne toks jau ir gražus. Viduje verkiant reikia remonto. Gyvenu laikinai, kol nuspręsiu, ar pasilieku Veilyje ilgesniam laikui.

Net dėl menkiausio melo, išsprūdusio iš lūpų, Džojai graužė širdį. Dėl to Veilyje ji vengė draugijos: lengviau buvo slapstyti, kai nereikėjo pasakoti apie save. Tačiau dėl to Džoja buvo pasmerkta vienatvei, o tai pamažu drumstė protą ir žlugdė savivertę, ypač dabar, kai Kalėdos buvo visai ant nosies. Deja, melas ir vienatvė – geriausias būdas išlaikyti priedangą, o tai buvo būtina.

Stovėdamas įjungtu varikliu Natali automobilis dardėjo ir kratėsi, tačiau šildė. Gruodį Kolorade menkas juokas. Nors Džoja užaugo Ohajuje ir patyrė nemažai atšiaurių žiemų, ji nebepakentė šalčio kaip anksčiau, nes pastaruosius metus praleido Los Andžele ir Santa Barbaroje.

– O ko labiau norisi? Pasilikti ar išvykti? – pasidomėjo Natali.

– Dar nežinau. Turiu pasverti galimybes, rasti nuolatinę gyvenamąją vietą. Duok žinią, jei išgirsi, kad kas nors ieško kambario draugo. Mielai su kuo nors nuomočiausi būstą.

– Būtinai paklausinėsiu. Liūdna būtų kepykloje, jei tavęs netektume. Man patinka dirbti su tavimi.

– Kaip miela. Man irgi patinka dirbti su tavi-

mi, - Džoja energingai palinksėjo. Tai buvo tiesa. Bet jos širdis daužėsi. O jei tikrasis namo savininkas išeis į lauką, nustebeš, kad prie jo namų stovi svetimas automobilis įjungtu varikliu? O jei jis grįš dabar namo? Nuo tos minties ji įsitempė, taip nuolat jautėsi pastaruosius kelis mėnesius. Kada nors ji ras namus, kur nors įsikurs. Kada nors jai nebereikės klajoti.

- Tik žinok, kad neverčiu tavęs pasilikti. Turi per daug patirties, kad čia dirbtum.

- Tikrai ne. Su konditerijos gaminiais tiek pat darbo, kaip ir su prancūziška ar itališka virtuve. - Šios buvo Džojos specializacija, bet jei ji pradės kalbėti apie maistą, niekada neišlips iš automobilio, o ir taip jau erzino likimą čia sėdėdama. Norėdama greičiau atsisveikinti, patraukė rankeną ir atidarė duris. - Turiu eiti. Vos kojas pavelku po šiandienos, o tau reikėtų pasukbėti namo, kol nepradėjo smarkiau snigti.

Natali pasilenkė per sėdynę ir pažvelgė į Džoją.

- Gal pakalbėti su broliu, kad padėtų tau su automobiliu? Jis neims daug už darbą, jei pasakysiu, kad tai būtų paslauga man.

Net ir nedaug man per brangu.

- Dėkoju už pasiūlymą. Pasvarstysiu. Labai

ačiū, kad pavežei. Pasimatysime rytoj darbe.

Žinoma, neįsivaizduoju, kaip nusigauti iki jo, bet dėl to nerimausiu vėliau.

- Jei tik kepykla dirbs per šitą audrą. Pasi-
klausk Bonės vakare prieš eidama miegoti. Ji
pasakys, kaip kepykla dirbs, jeigu orai visai
subjurs.

- Ačiū, taip ir padarysiu.

Džoja neskubėdama nuėjo iki pašto dėžutės,
vaidindama, kad krapštosi rankinėje, tada sto-
vėjo laikydama už rankenėlės, mojuodama
Natali. Kai tik ši dingo iš akiračio, Džoja palei-
do rankenėlę. Žinant, kaip jai nesiseka, grei-
čiausiai dar būtų apkaltinta ir korespondenci-
jos vagyste.

Mergina luktelėjo dar akimirką, visiškai neju-
dėdama, snaigės krito jai ant pečių, nosies.
Įsitikinusi, kad Natali tikrai nebėra, grįžo į gat-
vės pabaigą ir leidosi į ilgą kelionę, į kalną, į
viršuje išsidriekusį prabangų namą, priklaus-
antį buvusiems darbdaviams - Harisonui ir
Marielai Maršalams. Įsidarbinti vyriausiaja šefe
Maršalų namuose Santa Barbaroje, Kalifornijo-
je, buvo jos išsipildžiusi svajonė. Dabar Džoja
išgyveno keistą košmarą, kuriame ją supo
Maršalų gyvenimo prabanga, bet realybė buvo

ne tokia šviesi.

Harisonas Maršalas, vienas garsiausių virtuvės šefų, valdė pasaulinės virtuvės imperiją. Dirbti jam reiškė skrydį į karjeros aukštumas. Deja, kai Džoja pradėjo dirbti, Harisonas netrukus pateko į sunkią avariją. Tada šeima parodė tikrąjį veidą, ypač jo žmona, Mariela. Džoja vis patirdavo nepagrįstų žodinių atakų dėl smulkmenų, pavyzdžiui, kaip kokią druską vartoti. Vieną dieną Mariela peržengė ribą ir Džoja išėjo. Ji metė geriausią darbą, kokį kada turėjo, liko pustuštėmis kišenėmis ir su miglotomis karjeros perspektyvomis.

Tik Marielos sūnus Reifas pagailėjo ir išgelbėjo ją, nors ir laikinai. Jis davė Džojai raktus nuo namo Veilyje ir pasakė, kad ji gali ten pagyventi iki sausio vidurio, kol jo brolis ir sesuo greičiausiai atvyks slidinėti. Tai buvo gražus namas, viešnagė jame buvo tarsi atokvėpis, bet Džojai vis tiek reikėjo dirbti; vienintelis darbas, kurį rado, buvo miestelio kepykloje. Ji uždirbs pinigų – tai buvo svarbiausia.

Paprastai Džoja šiuo dienos laiku vairuodavo savo aplamdytą automobilį namo iš kepyklos, linguodama pirmyn atgal vairuotojo sėdynėje ir melddamasi, kad pavyktų užvažiuoti iki kalno viršaus. Tik ne šiandien. Surūdijęs metalo

laužas šįryt nusprendė neužsivesti. Ir šitaip nutiko išleidus paskutinius pinigus, beveik šešis šimtus dolerių, kad jį pataisytų. Jau geriau būtų atsikračiusi automobilio, o pinigus pasilikusi užstatui išsinuomoti butą. Laikrodis nenumaldomai tikėjo. Sausio vidurys ateis nė nespėjus susivokti.

Džoja svarstė pasiskolinti vieną iš trijų automobilių iš penkiaviečio Maršalų garažo, kiekvienas jų tikriausiai kainavo daugiau, nei ji uždirbtų per penkerius metus. Tačiau važinėdama po miestą akį režiančia mašina patrauktų dėmesį, o to Džoja vengė. Tada ji pasiskolino vieną iš šeimos dviračių, bet nusikamavo vos pasiekusi pusiaukelę apledėjusia gatve. Išeikvojusi galimybes ir beveik vėluodama į darbą, kurio jai trūks plyš reikėjo, nutarė išleisti paskutinius likusius pinigus kelionei taksi. Todėl Natali ir parvežė namo.

Atrodė, kad audra įgavo pagreitį. Didelės minkštos snaigės pavirto į kietus ledukus. Vėjas siautė kaip pašėlęs, kaukė tarp medžių ir vertė sniegą nuo šakų įspūdingais sūkuriais. Suledėję krituliai skaudžiai plakė veidą, Džojai teko prisimerkti, kad ką nors įžiūrėtų. Ji apsvyniojo šalį aplink ausis ir pridengė burną. Kilti į kalną buvo sunku, nors temperatūra buvo

minusinė, išmušė prakaitas. Aukščiausia temperatūra tą dieną Veilyje buvo tik du laipsniai šalčio. Darbą kepykloje ji kasdien baigdavo trečią po pietų, dabar buvo beveik penkta valanda. Saulė nusileido. Šaltis žnaibė skruostus, smelkėsi į kaulus. Kolorade buvo gražu, bet kažin ar Džoja gimusi mėgautis sniegu ilgesnį laiką. Šią akimirką būtų padariusi bet ką dėl „Margaritos“ kokteilio paplūdimyje.

Smigdama į suspaustą sniegą Džoja klampuoja aukštyn, laikydamosi kiek įmanoma toliau nuo kelio. Per kelias savaites daug prisnigo, abipus gatvės stūksojo sniego pylimai iki liemens. Džoja iki galo užsitraukė striukės užtrauktuką ir sutelkė dėmesį į tai, kas jos laukia pasiekus viršūnę. Įsivaizdavo neįtikėtiną lovą, kurioje kasnakt miegojo: milžinišką, minkštą, apkrautą pagalvėmis Marielos dukters kambaryje. Tiesiog rojus įsiropšti į ją ir paskęsti prabangiame čiužinyje, braukti basas pėdas per švelnias paklodes. Tai buvo apdovanojimas už kiekvieną išgyventą dieną. Saugi vieta, kurioje ji neleido sau panirti į niūrias mintis apie ateitį, kur kelias toliau ar ką veiks. Taip, šiuo metu Džoja gyveno iš malonės, Reifo malonės, bet turėjo būti dėkinga už tai, ką turi. Stogas virš galvos ir šilta vieta pernaktoti buvo svar-

biausių dalykų sąrašo viršuje.

Šlaitas darėsi vis statesnis. Ji pasikabino rankinę ant peties. Kvėpavo vis tankiau, ledinis oras raižė plaučius. Visas kūnas šalo: pėdos, šlaunys, pirštai ir ypač skruostai. Nuo šalčio Džoja drebėjo. *Galvok apie lovą. Galvok apie lovą.* Kaip tik tuo metu iš už posūkio atsklido neryški šviesa. Ji atšoko nuo sniego pylimų, apsnigtų šakų tankumynų ir medžių. Šviesa ryškėjo. Nulėkė nuo vienos kelio pusės iki kitos. Keisčiausia, kad nebuvo jokio garso. Džoja jau turėjo išgirsti automobilį. Tada atsklido pažįstamas garsas – per sniegą girgždėjo padangos.

Išdygo juoda mašina – pačiame kalno viršuje. Saugodamasi Džoja pasitraukė į pakraštį. Pamojavo rankomis, kad vairuotojas ją pamatytų, ir automobilis lėtai pajudėjo į kelio vidurį. Džoja trumpam nuleido akis, o kai pakėlė jas, automobilis jau čiuožė per ledą, slysdamas arčiau priešingos pusės. Ji galėjo matyti trajektoriją – tiesiai į griovį. Automobilis staigiai kryptelėjo į kitą pusę. Per stipriai. Galas slystelėjo. Mašina čiuožė į šoną. Padangos vėl girgždėjo per sniegą. Vairuotojas paspaudė stabdį. Automobilis vis tiek čiuožė. Tiesiai į ją. *Bėk.* Tik ši mintis sukosi Džojai galvoje. Tačiau į kurią pu-

sę? Aukštyn atrodė vienintelis saugus variantas. Tada jai slystelėjo koja. Džoja krito į priekį, rankomis kabindamasi į sniegą, ropšdamasi nuo kelio. Ją apakino šviesos. Automobilis lėkė tiesiai į ją. Ji išsitiesė ir šliaužė toliau. Per mažai laiko. Džoja padarė vienintelį galimą dalyką: nėrė į sniego pylimą.

Šaltis perskrodė jos kūną tarsi potvynio banga, sukelta adrenalino. Ji giliai įkvėpė, plaučiai prisipildė ledinio šalčio. Užgniaužė gerklę. Džoja negalėjo įkvėpti. Visur baltavo sniegas. Lyg ji būtų įšokusi į giliausią vandenyno vietą tarp ledkalnių. Ji maskatavo rankomis ir kojomis, bandydama atsistoti. Negalėjo rasti pagrindo po kojomis. Kietos žemės nematyti. Tik sniegas – ir nosyje, ir burnoje. Ar žmonės skęsta sniego pusnyse? Ji tuoj sužinos. Kam daugiau, jeigu ne jai lemta pirmai atlikti tokį neregėtą žygdarbį? Kol mojavu rankomis, ieškodama atramos, kažkas griebė jai už kojos. *O Dieve. Lokys.*

Ją apėmė panika – blaškėsi, grūmėsi ir spardėsi. Suklykė iš visų jėgų ir sugebėjo apsiversiti ant nugaros. Tas kažkas, laikantis ją gniaužtuose, dabar traukė. Ji kasėsi į sniegą, priešinosi, bet žvėris buvo stipresnis. Džoja negalėjo jo atsikratyti. Ją suėd lokys. Verčiau būtų pa-

skendusi sniege.

Staiga jos užpakalis trinktelėjo į kietą žemę. Lokys paleido. Džoja spardėsi ir klykė. Virš jos buvo palinkusi tamsi figūra, apšviesta iš už nugaros. *Minutėlę*. Jei tai lokys, jo labai dailūs pečiai ir neapsakomai graži galva su plaukais.

– Ar viskas gerai? – paklausė figūra. – Duokite ranką.

Pagaliau Džojai pavyko atsisėsti, nors ji atsištoti negalėjo. Vis dar bandė atsikvošėti. Spoksojo į figūrą. Į žmogų. Į vyrą. Už jo buvo automobilis. *Tas automobilis*. Kelią skrodė jo šviesos. Automobilio vairuotojas ištraukė ją iš sniego pylimo. Pagaliau viskas galvoje ėmė sietis. Jis pritūpė priešais ją, suėmė už peties.

– Kaip jaučiatės? – vėl paklausė. – Ar skauda ką? Girdite mane?

Kai pagaliau akyse prašviesėjo ir Džoja išvydo vyrą aiškiai priešais save, ji nusprendė, kad ne tik prarado orientaciją. Akimirką pamanė, kad ji veikiausiai mirusi. *Oho. Jis gražus. Lyg koks pasakų princas*. Tikras princas – vešliais tamsiais plaukais, sugulusiais į tobulą bangą. Žydromis akimis. Net su duobute smakre.

Štai ir viskas. Ji mirusi.

Gražusis princas įkišo ranką į kišenę ir išsi-

traukė telefoną.

- Kviečiu greitąją pagalbą. Jums tikriausiai šokas.

Džoja instinktyviai griebė jam už riešo.

- Ne. Ne. Man viskas gerai. - Ji giliai įkvėpė ir, orui pripildžius plaučius, suvokė, kad nemi-rusi. Be to, jos ranka lietė tvirtą vyrą. Tikrą vyrą. - Atsiprašau. Aš tik... Nežinojau, ką dary-ti, ir šokau į sniegą. Ko gero, skamba beprotiš-kai.

- Ar galite atsistoti?

- Tikriausiai, - linktelėjo Džoja. Pakilusi pa-matė, kad mintis nerti į sniegą buvo ne tokia jau ir beprotiška. Automobilio galas beveik lietė pylimą. - Oho. Galėjau būti nutrenkta.

- Labai atsiprašau. Užvažiavęs ant ledo ne-besuvaldžiau automobilio. Kartais šie preciziš-ki automobiliai paklūsta, o kartais ne. - Gra-žiojo princo balsas buvo gilus, sodrus ir val-dingas. Jis tikriausiai puikiai mokėjo nurodinėti žmonėms, ką daryti. Vyras buvo aukštas. Ge-rasis Dieve, dabar, kai Džoja matė jo veidą, negalėjo nepastebėti, kad jis nepakeliamai gražus. Aukšti skruostikauliai ir putlios lūpos. Išraiškingos žandikaulio ir antakių linijos. Nie-ko minkšto. Vien ryškios linijos....